

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: N.V.T.**, nar. ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, v ČR bytem ..., *zastoupeného Mgr. Ivem Žižkovským, advokátem, se sídlem Plzeň, Martinská 10*, proti **žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem Praha 4, náměstí Hrdinů 1634/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2017, čj. MV-35583-4/SO-2017,

t a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 26. 5. 2017, Krajskému soudu v Plzni doručenou téhož dne, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 21. 4. 2017, čj. MV-35583-4/SO-2017 (dále též „*napadené rozhodnutí*“), a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaná podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění

pozdějších předpisů (dále též „*správní řád*“), zamítla žalobcovo odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „*Ministerstvo*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 8. 2. 2017, čj. OAM-2502-14/ZR-2016, jímž byla podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*zákon o pobytu cizinců*“), zrušena platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území ČR a dle § 77 odst. 3 téhož zákona mu byla stanovena 30 denní lhůta k vycestování z území ČR od právní moci rozhodnutí.

Pobyt cizinců na území České republiky je upraven zákonem o pobytu cizinců, správní řízení je upraveno správním řádem.

[III] Žaloba

Žalobce v žalobě uvedl, že se domnívá, že rozhodnutí správního orgánu není věcně správné, a skutkový stav, který byl zjištěn, vychází z nesprávného posouzení právní otázky.

Dne 24. 11. 2016 zahájil prvoinstanční správní orgán řízení o zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, jelikož žalobce pobýval mimo území ČR více než 6 let, konkrétně 6 let, 2 měsíce a 26 dní. Dne 8. 2. 2017 rozhodlo Ministerstvo tak, že se žalobci ruší povolení k trvalému pobytu a stanovil žalobci 30 denní lhůtu pro vycestování po právní moci rozhodnutí.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 20. 2. 2017 odvolání, v němž uvedl, že pokud je rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu v určitém rozporu s dobrými mravy, kdy správní orgán postupuje pouze de lege, je ve výsledku takovýto postup nezákonný. Vzhledem k tomu, že žalobcova nemoc mu neumožňovala absolvovat tak dlouhý let a dobu zmeškal o necelé tři měsíce, navrhl žalobce zrušení napadeného rozhodnutí.

Dne 27. 4. 2017 bylo žalobci doručeno napadené rozhodnutí žalované s tím, že odvolání není důvodné. Žalovaná uvedla, že není povinna zkoumat přiměřenost dopadu rozhodnutí z hlediska důvodu nepřítomnosti žalobce na území.

Žalobce si je vědom toho, že správnímu orgánu není zákonem stanovena povinnost posuzovat jeho soukromý a rodinný život, avšak má za to, že je třeba posuzovat každý případ individuálně. Žalobce byl prokazatelně neschopen podstoupit více jak desetihodinovou cestu letadlem, jelikož mu to neumožnil zdravotní stav. Má za to, že z morálního hlediska je takovéto rozhodnutí nespravedlivé, neboť žalobce svůj zdravotní stav nemohl nikterak ovlivnit. Z logiky věci by se žalobce nenechal o takovéto privilegium dobrovolně připravit. Žalobce má za to, že není možné rozhodovat o věci, aniž by byla posuzována individuálně, takto by se nikdy nedalo dobrat ke spravedlivému rozhodnutí, což potvrzuje i dosavadní judikatura.

Žalobce má za to, že by doba 6 let neměla běžet po dobu, po kterou nebyl prokazatelně schopen absolvovat tak dlouhý let. Žalobce vychází z úvahy Krajského soudu v Českých Budějovicích, čj. 10 A 31/2015-38, který rozhodoval ve věci rušení pobytu dle § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a v označeném rozsudku uvedl, že „*zákonem tolerovaná doba pobytu nepřetržitých dvanácti měsíců mimo území států EU neběží po dobu vzniku a trvání závažného důvodu v podobě závažného onemocnění, které brání cizinci v návratu. O dobu trvání tohoto závažného důvodu se tolerovaná doba dvanácti měsíců prodlužuje.*“ Žalobce má za to, že jeho zdravotní stav odpovídá úvaze soudu a má za to, že správní orgán celou věc nesprávně právně posoudil.

[III] Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná se k žalobě vyjádřila v podání ze dne 26. 7. 2017, v němž k věci uvedla, že se ztotožňuje se skutkovými zjištěními i právní kvalifikací předcházejících rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, a žalobcovy námitky jako nedůvodné odmítla. Ze spisového materiálu nevyplývají žádné nové skutečnosti. V podrobnostech žalovaná odkázala na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál. Žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by správnost napadeného rozhodnutí zpochybňovala. Rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích čj. 10 A31/2015-38 se týkal aplikace ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, a tudíž jej nelze vztáhnout na žalobcův případ, v němž bylo rozhodováno dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná proto navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud rozhodl o věci samé bez jednání, neboť žalobce i žalovaný vyslovili s takovým postupem souhlas.

Soud dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o žalobních námitkách uvážil následovně.

Prvoinstanční správní orgán svým rozhodnutím ze dne 8. 2. 2017, čj. OAM-2502-14/ZR-2016, zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu, a to podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce pobýval mimo území ČR nepřetržitě po dobu 6 roků, 2 měsíců a 26 dnů.

Dle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let.

Žalobce se dovolával toho, že správní orgány měly i v jeho případě [tedy v případě rozhodování podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců] aplikovat možnou výluku doby, kterou připouští § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, podle něhož *Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území států Evropské unie nepřetržitě po dobu delší než 12 měsíců, pokud nebyla odůvodněna závažnými důvody, zejména těhotenstvím a narozením dítěte, závažným onemocněním, studiem nebo odborným školením anebo pracovním vysláním do zahraničí.* V žalobcově případě měla ona výlukou odůvodňovat jeho dlouhodobá zdravotní indispozice.

Argumentace soudu stran této námitky je velmi jednoduchá.

Nikoliv, správní orgány nepochybily, když nepostupovaly způsobem, jehož se žalobce dovolává. Zákon o pobytu cizinců v jeho § 77 odst. 1 písm. d) totiž žádnou takovou možnost nepřipouští. K onomu zohlednění zdravotního stavu, tak jak to umožňuje § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, není možné přihlížet v případě, kdy je rozhodováno podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců (jak se stalo v žalobcově případě). Pokud by tak správní orgány učinily, postupovaly by nezákonně.

Soud nepřisvědčil ani námitce o nepřiměřeném zásahu napadeného rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života.

Správní orgány rozhodovaly v souzené věci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, kteréžto ustanovení výslovně nevyžaduje, aby byl zohledněn dopad takto vydaného rozhodnutí do cizincova osobního a rodinného života. Závěrem správních orgánů přisvědčuje i obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, když zásadní argumentace zazněla např. v rozsudku kasačního soudu ze dne 2. 3. 2017, čj. 4 Azs 7/2017-36 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde je konstatováno mj. toto: „*Nejvyšší správní soud se neztotožnil s námitkou, že správní orgány byly povinny posoudit přiměřenost zásahu rozhodnutí o zamítnutí žádosti stěžovatele o povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 75 odst. 1 písm. f) zákona o pobytu cizinců pro nesplnění podmínky podle § 68 téhož zákona, a to na základě čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Nejvyšší správní soud v této souvislosti přisvědčil závěru krajského soudu, že při rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce nestanovil správním orgánům výslovnou povinnost posoudit, zda je*

rozhodnutí přiměřené z hlediska zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince, tak jako je tomu v případě rozhodování o zamítnutí žádosti podle § 75 odst. 2 téhož zákona. Takovou povinnost nebylo možné dovodit ani z § 174a zákona o pobytu cizinců [zvýraznění provedl krajský soud], neboť podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 - 30, „[u]stanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců na území České republiky.“

V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel zahájil řízení o povolení k trvalému pobytu na základě vlastní žádosti, přičemž podle § 50 odst. 3 správního řádu „[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“ V uvedeném typu řízení tak správní orgán zjišťuje okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a zjišťování dalších skutečností je do značné míry závislé na aktivitě účastníka (viz také PRŮCHA, Petr. Správní řád s poznámkami a judikaturou. Praha: Leges, 2012, s. 149). Nejvyšší správní soud již v této souvislosti v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, konstatoval, že „[...] přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí. Bylo tedy na něm, aby přesvědčivým způsobem tvrdil, resp. nabídl důkazy o tom, že v jeho případě existuje překážka bránící vydání správního rozhodnutí (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60).“

(...)

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu by mohlo, v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy, popřípadě čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, nepřiměřeně zasáhnout do stěžovatelova soukromého a rodinného života jen za velmi specifických okolností. Již v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 - 30, totiž Nejvyšší správní soud vysvětlil, že „[r]ozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. [...] Respektování a ochrana rodinného života spočívá v ochraně skutečných a trvalých rodinných vazeb, které má cizinec na území České republiky, přičemž zásahem do těchto vazeb by mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského

soudu pro lidská práva. Výjimkou by pak mohl být například případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost vycestování.“.

Ze spisové dokumentace vyplývá, že žalobce v průběhu správního řízení nepřiměřený zásah do soukromého či rodinného života nenamítal, v odvolání se omezil pouze na tvrzení rozporu prvoinstančního rozhodnutí s dobrými mravy. Onen rozpor spatřoval v tom, že *a)* pokud mu nemoc (bolest zad) neumožňovala absolvovat let z Vietnamu do ČR, a *b)* předmětnou dobu „zmeškal o necelé tři měsíce“, měl k tomu správní orgán přihlédnout a věc posoudit individuálně. Žalobce evidentně po celou dobu správního řízení a ani v žalobě nikterak nekonkretizoval ani nevysvětlil, jakou podobu by měl takový zásah v jeho případě mít. Nadto, zdravotní obtíže dokladoval amatérsky pozměněným dokladem (potvrzením o nemocenské), u něhož je zřejmé, že původně bylo vystaveno pro dobu od 26. 9. 2016 do 30. 9. 2016, když následným zásahem došlo k úpravě dat na období od 26. 9. 2010 do 30. 8. 2016, čímž se z nemocenské pětidenní rázem měla stát nemocenská téměř šestiletá (v podrobnostech soud odkazuje na originál dokladu založený na ve správním spisu a precizní popis stavu uvedený na str. 3 prvoinstančního správního rozhodnutí). Za situace, kdy nepřiměřenost zásahu nebyla žalobcem relevantně ani tvrzena, natož prokazována, a z ničeho nebyly patrný výjimečné okolnosti, za nichž by i při rozhodování podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců bylo možné uvažovat o přihlédnutí k možnosti negativního dopadu rozhodnutí do žalobcova osobního a rodinného života, nelze klást správním orgánům k tíži, že se touto otázkou nezabývaly. Podle krajského soudu správní orgány v tomto ohledu nikterak nepochybily.

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému správnímu orgánu však žádné specifické náklady soudního řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í: *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

V Plzni dne 27. července 2018

JUDr. PhDr. Petr Kuchynka, Ph.D. v.r.

Za správnost vyhotovení:
L. K.

předseda senátu